

GERARD BAGUÉ

De mar a muntanya pel traçat del carrilet

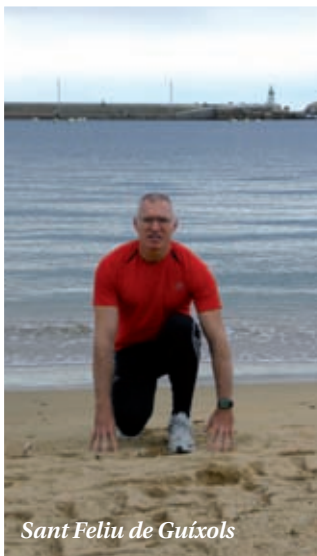
CRÒNICA D'UNA CURSA DE 100 KILÒMETRES ENTRE SANT FELIU DE GUÍXOLS I OLOT

JOSEP PASTELLS > TEXT I FOTOS

La diversitat humana i paisatgística de les comarques gironines és una meravella. Més que una petita part de Catalunya, sembla tot un món. Anar del mar a la muntanya amb els ulls ben oberts és com assistir a un festival interètnic on es despleguen tots els matisos cromàtics, com visitar un temple concebut pel mateix arquitecte que va inventar-se l'arc de Sant Martí. Recórrer a peu la via verda de Sant Feliu de Guíxols a Girona i enllaçar-la amb la que arriba fins a Olot és una de les millors maneres d'embadalir-se amb aquest èxtasi de colors. Fer-ho en tres dies, corrent però sense presses, aturant-se per fer fotos i xerrar amb els transeünts, garanteix la complicitat del corredor amb el terreny que trepitja, i l'exposa a un deversall d'impressions que el duen a les longituds de l'experiència i a les latituds de la sensibilitat.

Córrer cent quilòmetres en tres dies no és un gran repte atlètic. Hi ha ultrafondistes que cobreixen aquesta distància en menys de vuit hores i jo vaig invertir-hi el doble. Fer-ho en solitari tampoc no és res de l'altre món: moltes per-

sones travessen deserts i oceans amb l'única companyia de la seva ombra. Admeto, per tant, que més enllà de la hipòtesi que ningú no havia corregut abans de Sant Feliu a Olot, l'únic element diferencial de la meua cursa és que obeïa al desig de combinar la meua mirada, forçosament subjectiva, amb

Sant Feliu de Guíxols

Castell d'Aro

Castell d'Aro

Sant Feliu de Guíxols

Km 0

una experiència que, d'alguna forma, connectés amb un interès col·lectiu. Seguir les antigues vies dels trens petits de la costa a la muntanya, amb una motxilla a l'esquena, càmera digital i llibreta d'espirals metàl·liques ben a l'abast, és potser un dels millors mètodes per captar l'alè de la terra, l'esperit de la gent. Moure's amb l'únic ajut de les cames i els pulmons, sense la necessitat d'assolir cap marca i tan sols amb l'objectiu d'impregnar-te del que veus i sents per explicar-ho després, et fa sentir més a prop de la natura, quasi un element més del paisatge. I també, per què no?, et permet convertir-te després en un cronista privilegiat que es disposa a relatar la petita aventura viscuda entre el 13 i el 15 d'abril.

Dia 1: Sant Feliu de Guíxols – la Creueta

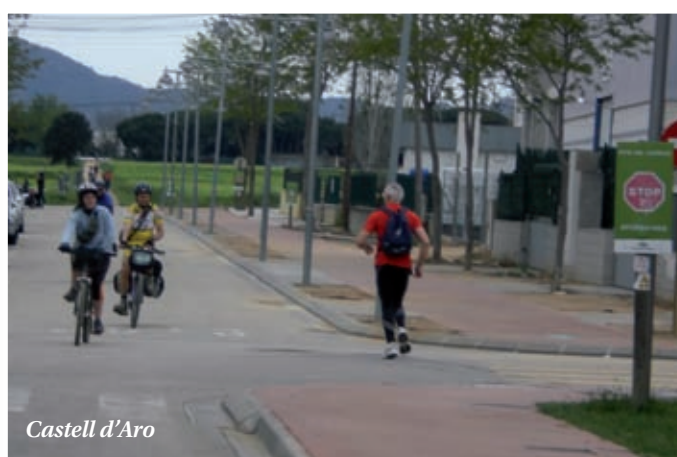
Les tempestes del dia anterior han donat pas a un dia prou lluminós. Dilluns de Pasqua, per cert. No és que faci un sol espaterant, però els pocs núvols que es dibuixen a l'horitzó em fan pensar que no em caldrà recórrer al paravent ni a la caputxa. A pesar de tot els fico a la motxilla; no se sap mai. També hi poso tres o quatre barretes de cereals, un parell de plàtans, el mòbil i la cartera. El bidó ple de beguda isotònica el duc al cinturó, igual que la càmera, la llibreta i el bolígraf. Mentre em du amb cotxe de la Creueta a Sant Feliu, la Marta –germana meva des de fa 43 anys, quan ella en tenia quatre– em pregunta si estic preparat per córrer els cent quilòmetres, i li responc que no en tinc ni idea. «Suposo que sí, però com que no ho he fet mai no puc estar-ne segur», hi afegeixo. Fa un mes i escaig vaig completar la maratón de Barcelo-

na en tres hores i quaranta-dos minuts, un temps força decent per a un atleta aficionat de noranta quilos, però aquella prova no té res a veure amb la que començo avui. Tot i que, en principi, aquesta és menys exigent, ignoro si el meu cos respondrà bé a les tres tirades de més de trenta quilòmetres. Més que beneficiar-me, el fet d'anar-me aturant cada dos per tres podria acabar passant-me factura, però deixo de banda les elucubracions per centrar-me en el present.

Ja som a Sant Feliu i la Marta em fa unes quantes fotos al passeig, sobre la sorra i davant d'un mar força fosc però no tan gris com el cel. «Encara plourà», penso, optimista de mena. La platja és mig deserta, res estrany si tenim en compte que fa fred. Després d'uns breus estiraments, començo a córrer a la una del migdia. Per començar, la pujada és respectable. Intento agafar-m'ho amb certa calma, però al cap de tres minuts ja estic esbufegant. En arribar a l'altura de Sant Pol em creuo amb un corredor força peculiar: uns setanta anys, cabellera encara abundant, tan blanca com una barba digna de Karl Marx, ulleres fosques de pasta groga i, com jo, motxilla a l'esquena. Ens intercanviem un somriure i estic a punt d'aturar-me per fer-li alguna foto i xerrar una mica, però de seguida penso que no porto ni un quilòmetre i segur que més endavant trobaré personatges tan o més interessants. Mig minut després ja me n'he penedit, però visualitzar l'esforç de tornar enrere i després recuperar el terreny perdut em dissuadeix de perseguir-lo. Com que mai no havia corregut amb una motxilla a l'esquena, no m'imaginava que fos tan molest; no pas pel pes, sinó pel trontoll. Provo d'agafar-la amb les dues mans, però de seguida descobreixo que encara és pitjor.

«Córrer cent quilòmetres en tres dies no és un gran repte atlètic»

>> **Fruitós Serrabella.**

Castell d'Aro

Km 5

«Peripècies del pare i el fill que travessen un país erm, inhòspit, a la novel·la que duc a la motxilla»

Poc després, quan decideixo aturar-me a la ribera del Ridaura per captar les primeres imatges d'un grup de ciclistes, m'adono que si pretenc fotografiar tot el que em cri-di l'atenció serà impossible agafar el ritme. Suposo que ja hauria d'haver-ho previst, però de vegades no em fixo en les coses fins que les experimento sobre el terreny. La càmera, per exemple, volia dur-la en una de les butxaques del cinturó, però ben aviat decideixo que serà millor portar-la a la mà. Si en algun tram veig que puc córrer seguit força estona, ja la desaré, especulo en arribar a Castell d'Aro.

Amb una filera de plàtans a banda i banda, la via verda s'obre pas entre un grup de cases amb hort. En un d'aquests horts, un home que ja supera els setanta anys però no els aparenta ni de bon tros retira les males herbes amb una forca. És Fruitós Serrabella, que recorda que «El carrilet passava per aquí mateix». Al seu parer, no l'haurien hagut de treure mai: «El trobem a faltar, perquè era molt útil per anar al mercat a Sant Feliu, Llagostera o Cassà». Abans d'acomiar-nos, Fruitós també em confirma que «per aquest camí hi passa molta gent, sobretot a l'estiu». La veritat és que començo a trobar força moviment. La següent parada, a Castell d'Aro mateix, la faig per fotografiar l'antiga estació i, sobre-

tot, un tren molt petit, amb capacitat per a quatre o cinc persones. «És la rèplica d'un ferrocarril suís; als nens els agrada molt», m'explica Gabriel Agüera, membre de l'associació El Trenet de la Vall d'Aro. Agüera també s'ofereix a ensenyar-me l'interior de l'edifici, consagrat al món dels trens. «Obrim tots els caps de setmana de deu a una i, a l'estiu, també de cinc a nou de la tarda. L'entrada és gratuïta», destaca quan ja li faig adéu amb la mà.

Dos llibres a la motxilla

Després de passar per Santa Cristina, em trobo amb un parell de noies a cavall. Semblen germanes, però no arribo a demanar-los el nom. «No està prohibit, anar per aquí amb aquests animals?», pregunto mentre els faig un parell de fotos. Somriuen i arrossen les espatlles. Després segueixen el seu camí sense cap pressa, amb prou feines una mica més ràpid que jo. Força ingènuament, havia previst córrer a una velocitat de creuer de deu quilòmetres per hora. També pensava cronometrar tots els trams i dur un registre exhaustiu de cadascuna de les parades, però m'adono que no té gaire sentit. Això no és cap competició, i si pretenc prendre nota de tots els meus moviments em passaré més temps aturat que corrent. L'antiga estació de la Font Picant m'avisava que ja falta poc per a la costa d'Alou. Una pujada respectable, no gaire llarga però sí força pronunciada, que em du als 180 batecs per minut. De seguida arribaré a Llagostera. Podríem dir que ja ha passat l'hora de dinar, però començo a tenir gana i m'aturo en un bosc d'eucaliptus per cruspirm-me tres barretes de cereals i un plàtan. Quasi no em

>> Gabriel Agüera.

Santa Cristina d'Aro

Km 8

queda beguda isotònica i, per un moment, penso en les peripècies del pare i el fill que travessen un país erm, inhòspit, a la novel·la *La carretera*, de Cormac McCarthy, un dels dos llibres que duc a la motxilla. L'altre és *Camins particulars*, de Lluís Freixas. Per sort, el territori que trepitjo no recorda en res l'apocalíptic panorama dibuixat per McCarthy, ple de misèries i barbàrie. En canvi, sí que s'assembla molt a alguns dels escenaris dels contes de Freixas, amb «les grans estructures dels aspersors mòbils com ocells antediluvianis» i «els camps que separen les cases de la carretera, que també fa una frontera en la continuïtat dels conreus fins al peu de les muntanyes, que ara es veuen blavoses i difuminades sota un núvol que s'esfilagarsa».

Els aliments ingerits, molt lleugers, no m'impedeixen trotar fins a Llagostera, on puc beure aigua d'una font. Em trobo amb les germanes Roser i Amèlia Ros, que cada dia havent dinat passegen per l'antiga via del carrilet. «Anàvem a esperar-lo a les set de la tarda. Era una festa quotidiana, la tro-

bada de nois i noies», expliquen entre rialles. També afirmen: «El trobem a faltar. Ara aniria molt bé per evitar embussos».

A l'estació de Llagostera hi ha un grup de ciclistes estirats sobre la gespa. Hi xerro una estona. Vénen de Sant Feliu, però aquest matí han sortit de Girona. Tot i que ja fa més d'una hora que han acabat de dinar, els fa mandra reprendre la marxa. Els entenc perfectament. A mi també m'agradaria ajeure'm i deixar passar els minuts mentre el vent m'acarona la pell. M'ho podria permetre, però no vull sortir-me del guió: córrer tota l'estona i aturar-me només per fer fotos o parlar amb la gent. Anant cap a Cassà, potser influenciat pel llibre de Freixas, penso en la quantitat de persones que transitin per aquesta planúria amb objectius en aparença similars (fer esport, distreure's, simplement pensar o, potser, foragitar les seves cabòries) i ramificacions vitals tan variades i sinuoses com els senders que sovintegen als marges del camí. Amb gambades cada cop més curtes, m'entretinc amb reflexions que es desfan amb la mateixa facilitat que els núvols esfilagarsats descrits pel poeta. Fins que, en un dels

«Ignoro si el meu cos respondrà bé a les tres tirades de més de trenta quilòmetres»

Pendent Costa d'Alou

Cassà de la Selva

<< La màquina de Josep Bregante i a baix, Sixt Viñas .

Llagostera

Cassà de la Selva

Llagostera

Km18

Cassà de la Selva

Km 23

«Als vagons de primera hi havia seients, però a la resta del tren només hi havia una barra llarga»

nombrosos ponts metàl·lics verds bastits a les vies per superar els corrents d'aigua, en aquest cas la riera Gotarra, veig a l'altra banda una dona força gran que, amb un somriure maliciós, em diu: «Passi primer vostè, que està més grassonet». Deixo anar una riallada i crido «Molt amable!», però fins que arribo a Cassà no deixo de pensar que potser la dona (força rabassuda, per cert) no bromejava i, efectivament, em veia grassonet. Després xerro una estona amb el cassanenc Sixt Viñas. Passeja la seva gossa Bruna per la zona de l'antiga estació i em comenta que té un record molt llunyà del carrilet: «de quan vam anar amb el meu avi a veure com treien les vies». També s'ofereix a acompanyar-me al carrer Marçal de Trinxeria, on l'industrial metal·lúrgic Josep Bregante exhibeix a la seva finca una màquina i dos vagons del trenet que feia el recorregut entre Girona i Sant Feliu. «És un gran col·leccionista i li agrada compartir la seva afició», m'explica Viñas.

El descarrilament d'en Pairoli

En reprendre la marxa en direcció a Llambilles m'adono per primera vegada que em comencen a fer mal les cames. En cap moment he corregut ràpid –com a molt, en alguns trams, a sis minuts per quilòmetre–, però tantes aturades i arrancades i, sobretot, aquesta última parada de Cassà, on mentre parlava amb Sixt Viñas he estat assegut una bona estona, comencen a provocar-me molèsties als quàdriceps i als bessons. Després de fotografiar una reproducció de la locomotora a l'antiga estació de Quart, arribo al quilòmetre 36 (equivaldria al punt més dur d'una marató) poc abans de les set de la tarda i m'hi trobo l'escriptor Miquel Pairoli, que viu a uns cinc-cents metres i passeja la seva gossa Kuin. L'autor de novel·les tan recomanables com *Cera* i *El manuscrit de Virgili*, per esmentar-ne només dues, conserva força records del carrilet, que va desaparèixer quan ell tenia tretze anys. Una vegada fins i tot li va causar un bon ensurt: «Quan veníem de Quart amb la meva mare, el trenet va descarrilar a la Creueta, abans del pont de la Morera. Després d'una bona sotragada va quedar amorrat a la paret i vam haver de tornar a peu». Pairoli també comenta que l'actual via verda «va estar deixada durant molts anys. Encara hi havia travesses i fins i tot claus; era un camí molt poc concorregut». La situació ha canviat de forma radical, fins a l'extrem que «amb el bon temps, d'abril o maig fins a octubre, de vegades hi ha autèntiques aglomeracions».

Després d'acomiar-me de Pairoli només em queden un parell de quilòmetres per arribar a la Creueta i, ara ja sí, els corro a un ritme tan penós com si es tractés del final d'una marató. Sopo amb els meus pares (un bon plat de fideus i un parell de cerveses ben fredes) i me'n vaig al llit força aviat, amb la intenció de llegir una mica i descansar per a l'endemà.

Llambilles

La Creueta

La Creueta

Llambilles

Km 28

La Creueta

Km 33

Dia 2: la Creueta - les Planes d'Hostoles

Esmorzo d'hora. Cal agafar energies per al recorregut d'avui, quasi tan llarg com el del primer dia. Em fa una mica de mandra posar-m'hi, però la jornada presenta un munt d'al·licients. El primer, parlar de l'antic carrilet amb els meus pares, Joan Pastells i Roser Mascort, que amb vuitanta-dos i vuitanta anys respectivament conserven la memòria intacta i m'expliquen un munt d'anècdotes sobre les tertúlies que s'improvisaven al tren. «Als vagons de primera hi havia seients l'un darrere de l'altre, però a la resta del tren només hi havia una barra llarga a cada costat, de manera que tots els passatgers es veien les cares i tothom es coneixia». En passar pels pisos Barceló i el Parc Tecnològic de la UdG intento anar enrere en el temps, evocar com eren aquests terrenys quan jo era un marrec, però els records són massa lleus i, més que recordar-ho, m'ho acabo imaginant. Per sort, a Girona he quedat amb una persona que em podrà parlar dels antics trenets amb molta més precisió. Als seus 87 anys, Josep Duran és tota una autoritat en la matèria. Antic empleat de RENFE, on va fer de jornaler, mossos i factor («era com un comodí que feia de tot, des de tatxar bitllets fins a posar el preu

de les mercaderies»), Duran treballava entre les dues estacions del carrilet i en té un record «molt bonic». Tot just s'havia acabat la guerra. «Amb disset o divuit anys, l'agafàvem molt sovint per anar-nos a banyar a la Conca. Eren dues hores de viatge i, com que a les pujades calia posar més carbó a la caldera, en arribar a Sant Feliu tots estàvem ben tacats, semblàvem carboners», explica. L'antic ferroviari també recorda: «A la font Picant pujaven al tren dones carregades amb cistells plens d'ampolles d'aigua. Molts passatgers en compraven, perquè feia molta calor». En certa manera, «era com una festa. Els diumenges es feien trens especials i nosaltres marxàvem ben aviat i tornàvem cap al tard». La sorra als rails perquè no rellisquessin les rodes, la sal per les nevades «i el tric-trac constant del tren, que et deixava ben baldat», són altres de les imatges que evoca Duran en recordar alguns episodis viscuts en uns carrilets «on hi pujava gent de tota mena».

Anant cap a Salt, no paro de pensar en la diversitat humana, els camins de Freixas i la carretera de McCarthy, però també sóc conscient que córrer m'està costant més que ahir i, probablement, menys que demà. Suposo que estic acumulant més quilòmetres del compte en menys temps del que aconsellaria la prudència aplicable al meu estat de forma. O potser és que travessar Girona m'obliga a aturar-me amb massa freqüència i ja tinc ganes de deixar enrere semàfors i passos de zebra, cotxes, motos, autobusos i qualsevol dels vehicles motoritzats prohibits a les vies verdes però que, per raons òbvies, proliferen al pas per la ciutat. No és

«Aquesta cursa en solitari sembla dissenyada per un torturador malèvol, d'aquells que cada segon que passa et fan patir una mica més»

La Creueta

Salt

Salt

Salt

>> Rufino Chinchilla

Salt

Km 38

«A Bescanó, m'aturo al costat de l'estació, pràcticament desballestada però amb una pancarta enorme que diu "No a l'enderroc"»

el cas de les deveses de Salt, tot i que la Carmen, una veïna del municipi que hi passeja sovint, es queixa que «això està poc cuidat i hi passen molts cotxes». Després d'acomiar-me'n, però, sóc incapaç de veure'n ni un. Fins que, quan ja no hi pensava, em trobo de cara amb una patrulla dels Mossos. Els faig adéu amb la mà, però es limiten a mirar-me sense dir res. Qui sí que em saluda uns minuts després, i fins i tot s'atura en veure'm fer fotos a la vora del Ter, és el saltenc Rufino Chinchilla, que tres cops per setmana corre uns quinze quilòmetres per aquesta ruta. «Està molt bé, sempre hi ha algú corrent o en bici», destaca. Com per donar-li la raó, apareixen dos atletes més: Pau Montoya i Santi Sapena, veïns de Girona i Celrà, respectivament. Entre esbufecs, m'expliquen que durant els últims anys han completat unes quantes maratons i que són usuaris habituals tant d'aquesta via verda com de la que enllaça Girona amb Sant Feliu. «Ens agrada molt el paisatge i també la possibilitat de córrer sense que els cotxes ens molestin», afirmen.

Uns minuts més tard ja sóc a Bescanó. M'aturo al costat de l'estació, pràcticament desballestada però amb una pancarta enor-

me que diu «No a l'enderroc». Xerro una estona amb dos ciclistes de Santa Eugènia, Jordi i Xavi, pare i fill. Avui han anat fins a Amer i es queixen que «en alguns punts del traçat hi ha molts forats al terra; està força malament per culpa dels camions».

La solitud del corredor de fons

Mentre em dirigeixo a Bonmatí em pregunto per què faig aquest recorregut corrent. Ningú no m'hi obliga i, de fet, ningú no em controla. Si volgués, podria caminar tota l'estona i després explicar que no he deixat de córrer. Ara que hi penso, segur que algú es pensarà que això és exactament el que estic fent. Però a pesar de tot, de l'evidència que l'esforç de caminar seria molt menor i m'aniria més bé per fer fotos i parlar amb la gent, no deixo de trotar amb la motxilla a l'esquena, convençut que acabaré assolint una mena d'orgasme atlètic, vivint una experiència que recordaré pels segles dels segles. Com el dia anterior, duc unes quantes barretes de cereals que m'ajuden a no defallir. De tant en tant me'n cruspeixo alguna mentre faig un glop de beguda isotònica i, sense poder evitar-ho, comparo aquesta vivència amb un exercici d'autoaprenentatge sobre la solitud del corredor de fons. Es nota molt que és un dia laborable, però en arribar a Anglès tinc l'oportunitat de xerrar amb un parell de nens que juguen a pilota al passeig de l'Estació. Prenc nota dels noms: Harynder Singh i Jaszkar Singh. «Sou germans?», pregunto. «No, a l'Índia és un cognom molt comú», responen alhora. No fa ni dos anys que van arribar del Panjab

>> Jordi i Xavi.

Bescanó

Bescanó

Bescanó

Bescanó

Km 43

i parlen el català com si haguessin nascut aquí. Tot i que deu ser ben normal, quasi em cau la baba.

No xerro amb ningú més fins que arribo a la Cellera i hi trobo en Josep i l'Amelinda, que quasi cada dia van a passejar el gos fins al Pasteral. Ella no recorda el carrilet que passava per davant d'on ara viuen, però ell sí: «“Vigila el tren!” em deien sempre els pares».

En passar per un dels ponts sobre el Ter al Pasteral recordo que molts anys enrere vaig cobrir-hi una inauguració del president Pujol. Després penso que també hi havia passat amb bici, però mai no m'havia imaginat que hi aniria corrent des de la Creueta. Sí, encara corro, tot i que cada cop em tempten amb més insistència les ganes d'abandonar. El camí ja fa estona que s'enfila amb suavitat i persistència. Aquesta cursa en solitari sembla dissenyada per un torturador malèvol, d'aquells que cada segon que passa et fan patir una mica més, penso cada cop més cansat. Però de sobte recordo que el torturador sóc jo i que l'única forma d'evitar la sensació d'haver fracassat és córrer fins al final. Per sort, la via transcorre per indrets dignes de veure, paratges verdosos i torrats que de tant en tant em sorprenen amb esclats de gris que, combinats amb el blau variable del cel, em fan sentir més a prop de la natura, com si

fos una mena d'animalot que, si no fos per la samarreta vermella, potser passaria desapercebut entre els arbres i els matolls.

Ciclistes contra vianants

En arribar a Amer, on l'antiga estació s'ha convertit en un centre d'informació i lloguer de bicicletes, pensava anar fins a la plaça Major, però l'esgotament em fa canviar d'idea. De tota manera, em desvio un moment del camí per xerrar amb una veïna del poble, la Inés. Per variar, passeja el gos. «Visc molt a prop del carril bici i hi camino molt sovint, dues o tres vegades al dia», m'explica. Hi afegeix que «anys enrere estava força embardissat, però ara ho han arreglat molt bé. Llàstima que els caps de setmana sigui un infern», lamenta sense precisar per què. En preguntar-li, respon: «Està molt bé que hi circulin bicicletes, però alguns ciclistes ni et deixen lloc per passar, són uns incívics». Després d'acomiadarnos començo a tenir unes ganes boges d'arribar a les Planes. Tot i que se suposa que ho tinc tot molt controlat, no recordo quant falta i la gent que trobo pel camí no acaba d'aclarir-m'ho. «Uns deu quilòmetres», em diuen unes dones. «Dos o tres», calcula un corredor. «Set o vuit», conclou una parella que passeja un nadó. Mig desesperat, continuo trotant a un ritme que qualsevol tor-

«He llogat un bungalou al càmping Molí de Vilamala i cal que compri queviures al poble»

Anglès

>> Harynder i Jaskaran.
A la dreta, Josep i Amelinda.

La Cellera de Ter

Anglès

Km 53

La Cellera de Ter

Km 55

«Després em dedico a tafanejar pel càmping i em rento les dents als banys públics»

tuga consideraria indigne fins que, alleujat, veig el rètol salvador. Són les cinc de la tarda i crec que és la segona vegada que miro el rellotge en tot el dia. La primera ha estat a la sortida, a les onze del matí. Però arribar a les Planes no equival a acabar la cursa. He llogat un bungalow al càmping Molí de Vilamala i cal que compri queviures al poble: formatge, codony, galetes, pernil dolç, Coca-Cola, aigua i tres o quatre plàtans. Ja m'imagino que no és la dieta típica dels corredors, però és el que em ve de gust.

El Molí de Vilamala queda una mica més lluny del que m'havien dit per telèfon, però com que ara ja camino més quasi igual. El matrimoni format per la Dolors i en Joan va obrir-lo tretze anys enrere, després que ell deixés la feina amb el camió. «És ple tot l'any, hi caben gairebé cent persones», em comenten abans de donar-me la clau del bungalow, una mena de cabana amb sostre d'uralita, cuina, nevera i una tele on, sense tenir-ho previst, acabo veient el Bayern de Munic - Barça (1-1) abans d'anar-me'n al llit.

Dia 3: les Planes - Olot

M'aixeco d'hora per esmorzar el que em va sobrar d'ahir a la nit. Després em dedico a tafanejar pel càmping i, en rentar-me les dents als banys públics, coincideixo davant del mirall amb un home amb barnús que, per l'aspecte dels seus cabells, s'acaba de dutxar.

«Sembla que farà una bona tempesta», em diu per dir alguna cosa. «Espero que no», responc. «Aquest matí vull anar fins a Olot i no voldria mullar-me massa». Fa com si medités i em pregunta: «Vas amb bicicleta?». Quan li dic que no, que vaig corrent, replica: «Voldràs dir a peu». «Sí, a peu, però corrent», insisteixo. «Ja saps que hi ha quasi trenta quilòmetres?», exclama amb els ulls oberts com taronges. Li explico que en realitat he vingut corrent des de Sant Feliu de Guíxols. La seva mirada em fa sospitar que em pren per un tarat. En sortir dels banys públics, em desitja sort amb un copet a l'esquena.

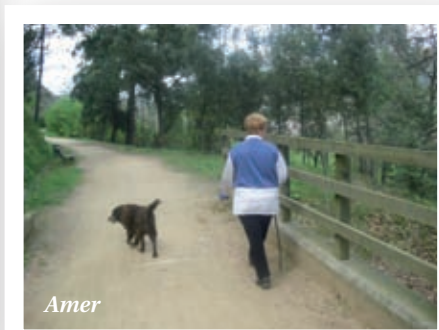
>> Molí de Vilamala

Amer

El Pasteral

Amer

Amer

El Pasteral

Km 58

Amer

Km 62

Sant Feliu de Pallerols

Km 74

Després de llegir un parell d'hores, cap a dos quarts d'onze travesso una passarel·la sobre la riera de Cogolls i, seguint les indicacions dels propietaris del càmping, pujo un corriol per la muntanya i passo pel mig d'unes granges des d'on es pot albirar la via verda.

Els núvols són cada cop més foscos i, com ja em temia, comença a ploure. Cau un xàfec que en menys d'un minut m'impedeix veure res a través dels vidres de les ulleres. Me les trec, em poso el paravent i la caputxa i, en arribar al camí de terra que em durà fins a Olot, començo a córrer amb el mateix entusiasme que qualsevol treballador que es reincorpora a la feina després d'unes llargues vacances d'estiu. Encara sort que la pluja es va tornant més fina. Quan ja sóc al municipi de Sant Feliu de Pallerols, en plena vall del Brugent, em trobo amb dues dones, la Núria i la Rosa, que passen en Floc, un gos que fa honor al seu nom. Em diuen que conserven una foto de l'últim dia que va funcionar el carrilet. «Hi sortim nosaltres dues, que teníem quatre o cinc anys», postil·len.

Pluja, vent i solitud

La breu conversa dóna pas a la recta final del meu itinerari particular. Arribar al coll de Bas i començar la baixada no és cap consol per a les meves cames, que pateixen tant o més que quan havien de pujar. Podria descriure aquest tram de moltes maneres, però ho faré amb tres paraules: pluja, vent, ningú. En arribar a les Preses, que ha transformat l'antiga estació en un centre d'informació ambiental, les coses no han canviat gens i el trajecte fins a Olot se'm fa molt llarg. Quan

només em queden tres quilòmetres comença a ploure encara amb més força, quasi diria que pedrega. Em sorprenc rient tot sol. Acabo d'imaginar-me a mi mateix vist des de lluny, amb el paravent groc i tot l'aspecte d'un espantall que corre pels camins enfangats. L'entrada a la capital de la Garrotxa pel costat del Fluvià no acaba de coincidir amb el desenllaç que, segons el meu modest parer, mereixeria aquesta petita aventura. Són les dues de la tarda i no m'espera ni m'aplau-deix ningú. Quan pujo a l'autobús de la TEI-SA em sento com si m'haguessin apallissat.

Josep Pastells és periodista i maratonista.

PER SABER-NE MÉS

RdGLINK Podeu consultar els continguts complementaris d'aquest article a <http://www.revistadegirona.cat>

Olot

Km 90

«Quan només em queden tres quilòmetres comença a ploure. Em sorprenc rient tot sol»